

Arrest

nr. 54 821 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“ Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit de gemeente Vushtrri, Kosovo. Op 27 januari 2006 diende u een eerste asielaanvraag in.

U verklaarde dat u Kosovo verlaten had nav uw relatie met een Franse KFOR-soldaat, C.(...) K.(...). Toen deze terugkeerde naar Frankrijk reisde u op 4 april 2004 legaal met een visum naar Frankrijk om hem te vervoegen. Van daar uit bracht u uw familie op de hoogte en uw vader bedreigde u met de dood. Omwille van de druk van uw familie verbrak u uw relatie.

In september 2004 reisde u naar België en logeerde bij familie. Vandaar reisde u naar Duitsland waar u op 28 juni 2005 asiel aanvroeg.

Op 19 december werd u echter door de Duitse autoriteiten aan België overgedragen.

Op 2 februari 2006 werd hier door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen.

Op 24 maart 2006 werd deze weigeringsbeslissing door het Commissariaat- generaal bevestigd onder meer op basis van de laattijdigheid van uw aanvraag, het intra-familiaal karakter van uw probleem en het feit dat u niet aannemelijk gemaakt had dat u na uw terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten. Uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd bij arrest van 25 maart 2010 door de Raad van State verworpen.

Op 26 juli 2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

U stelde nog steeds niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. Uw moeder zou u via de telefoon afgeraden hebben om terug te keren. Bijkomend haalde u aan dat u onder stress staat en ten gevolge daarvan lijdt aan haarverlies.

Ter staving van uw aanvraag legde u een getuigenverklaring neer die uw moeder op 1 oktober 2010 aflegde in het kantoor van een advocaat te Prishtinë en waarin ze uw oorspronkelijk probleem bevestigt, algemene informatie over moorden, gezinsdrama's en andere misdrijven in Kosovo waaruit volgens u blijkt dat de toestand in Kosovo nog steeds niet gestabiliseerd is, en het resultaat van een bloedonderzoek.

U beschikt over een Joegoslavisch paspoort uitgereikt op 15 oktober 1998. "

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam op basis van de laattijdigheid van uw aanvraag, het intra familiaal karakter van uw probleem en het feit dat u niet aannemelijk maakte dat u na uw terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten.

In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen nieuwe elementen of documenten aan die deze eerdere weigeringsbeslissing kan doen wijzigen.

U legde weliswaar een getuigenverklaring neer die uw moeder op 1 oktober 2010 aflegde in het kantoor van een advocaat waarin ze uw relaas bevestigt.

Deze verklaring betreft echter allerm minst een betrouwbare bron.

Bovendien blijkt uit dit document geenszins dat u in geval van problemen geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten.

In dit verband stelde u dat de autoriteiten in Kosovo over onvoldoende middelen beschikken en geen afdoende bescherming kunnen bieden (CGVS, p. 2).

U legde ook algemene informatie neer over verschillende incidenten in Kosovo (moorden , familiedrama's, vechtpartijen, verkeersongeval met dodelijke afloop,...). Deze info heeft echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

Bovendien komen incidenten zoals beschreven in de informatie overal ter wereld voor, ook in België.

Uw bewering als zouden de autoriteiten in Kosovo geen bescherming bieden (CGVS, p. 2) is bovendien volledig in tegenspraak met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd.

Hieruit blijkt immers dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt.

Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat u Kosovo heeft verlaten voor de onafhankelijkheidsverklaring.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat u op basis van de uitroeping van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 het Kosovaars staatsburgerschap probleemloos kan verkrijgen. Krachtens artikel 29 van de nationaliteitswet van Kosovo, die in werking is getreden op 16 juni 2008, kan elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger zijn van de Republiek Kosovo. De betrokkenen die aan deze voorwaarden voldoen, kunnen volgens artikel 28 van de nationaliteitswet van Kosovo om hun inschrijving in het register van de burgerlijke stand van Kosovo vragen, en dit onafhankelijk van hun huidige verblijfplaats en hun huidige nationaliteit.

U beschikt over een Joegoslavisch paspoort afgeleverd op 15 oktober 1998 en u hebt steeds verklaard dat u tot 4 april 2004 in Kosovo woonachtig was.

Bijgevolg bevindt u zich in de hiervoor beschreven situatie om het Kosovaars staatsburgerschap te verkrijgen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteitsgegevens. Uit de resultaten van een bloedonderzoek dat volgens u zou aantonen dat volgens u zou aantonen dat u lijdt aan haarverlies ten gevolge van stress (CGVS, p.2) kan niets worden afgeleid. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 november 2010 de schending aan van het artikel 51/4, §1, tweede lid en §3 van voormelde wet, de schending van de vereiste van de taalkennis, meer bepaald het artikel 57/4 van voormelde wet en de schending van een substantiële vormvereiste.

Verzoekster stelt vooreerst dat de beslissing in het Nederlands dient te geschieden aangezien de taal van het onderzoek het Nederlands is en baseert zich dienaangaande op het artikel 51/4, §1 tot §3 van voormelde wet. Zij stelt dat de voorliggende asielpprocedure derhalve uitsluitend in de Nederlandse taal moet gevoerd worden, zowel wat het onderzoek betreft als wat de beslissing zelf betreft.

Vervolgens laat verzoekster gelden dat de beslissing dient genomen te worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf opdat deze rechtsgeldig zou zijn.

Minstens dient de beslissing “bij delegatie” genomen te zijn door één van de twee adjunct-commissarissen; de heer Bienfait zou gemachtigd zijn om bij delegatie op te treden.

Volgens verzoekster oordeelde de commissaris-generaal dat zijn bevoegdheid om beslissingen te nemen, gedelegeerd kan worden aan een adjunct ongeacht diens talenkennis.

Verzoekster stelt het hier niet mee eens te zijn gezien het besluit dat de talenkennis geen rol speelt bij het nemen van een beslissing, een schending uitmaakt van de wet.

Verzoekster verwijst naar de artikelen 57/2 en 57/4 van voormelde wet en stelt dat de adjunct-commissarissen het bewijs moeten leveren van de kennis van de taal, de ene van het Nederlands en de anderen van de Franse taal. Zij stelt dat de talenkennis in hoofde van een van de adjuncten een wettelijke verplichting is en stelt dat de commissaris-generaal niet wettig kan besluiten dat bij het nemen van de beslissingen door de adjuncten, de kennis van de taal niet vereist is.

Verzoekster besluit dat er niet wettig kan besloten worden dat de door de wet voorziene verdeling van de adjuncten in functie van de talenkennis gerespecteerd wordt als vaststaat dat de heer Bienfait ook Nederlandstalige beslissingen -zoals in voorliggend geval- genomen heeft; dit geldt volgens haar eveneens voor mevrouw Vissers wat betreft Franstalige beslissingen betreft.

Verzoekster stelt vast dat de Nederlandstalige bestreden beslissing werd ondertekend door een Franstalige adjunct-commissaris en bijgevolg nietig verklaard dient te worden wegens schending van de substantiële vormvereiste; zij voert dienaangaande de schending aan van het artikel 51/4, §1, lid 2 en §3 van voormelde wet.

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 51/4, § 1, 2e lid van voormelde wet kan geschonden zijn, daar het onderzoek van de asielaanvraag in één van de twee aangegeven talen verricht werd, in casu het Nederlands, en de bestreden beslissing in die taal werd opgesteld.

Voorts kan een schending van artikel 51/4, §3 van voormelde wet niet dienstig worden aangevoerd in het kader van de huidige bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft een weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiair beschermde, en heeft aldus geen betrekking op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter van voormelde wet.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 57/4 van voormelde wet merkt de commissaris-generaal volgens de Raad terecht op dat de stelling van verzoeker als dat adjunct-commissaris Bienfait enkel Franstalige beslissingen kan ondertekenen, geen steun vindt in de wet.

Uit de nota komt naar voor dat uit rechtspraak (RvS nr. 140.039 van 2 februari 2005) blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat ze enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn. Artikel 57/4 van voormelde wet bepaalt verder dat de adjuncten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal.

Uit artikel 57/9 van voormelde wet volgt dat de bevoegdheden bepaald in artikel 57,1^o tot 3°, van voormelde wet, worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal voor alles, ook al zijn zij eentalig. De adjunct-commissarissen beschikken aldus over de mogelijkheid om beslissingen te nemen met betrekking tot individuele asiëldossiers. Dit betreft eveneens het ondertekenen van een beslissing zoals deze waarvan sprake, ongeacht hun talenkennis.

Bijgevolg is volgens de Raad in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig en is er geen sprake van een schending van een substantiële vormvereiste.

2.3. Verzoekster voert in haar verzoekschrift de schending aan van het artikel 48/3 van de voormelde wet.

Zij stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst op de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in het artikel 1 van de Conventie van Genève en meent dat de commissaris-generaal niet op correcte wijze rekening heeft gehouden met haar asiëlmotieven die volgens haar wel degelijk kunnen aanvaard worden in acht genomen de objectieve gegevens die over Kosovo en de Albanese tradities bekend zijn.

Zij stelt terecht te vrezen voor vervolging daar zij een relatie had met een Franse KFOR-soldaat wat in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Verzoekster verklaart dat haar vader haar met de dood heeft bedreigd omwille van haar relatie en dat de “gekrenkte eer” in de Albanese traditie een voldoende reden is om een persoon te doden.

Deze traditie is volgens verzoekster vooral in het noorden van Albanië moeilijk uit te roeien.

Verzoekster besluit dat zij een aanwijsbare reden heeft dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst.

Verzoekster laat verder gelden dat de commissaris-generaal stelt dat de politie in haar land van herkomst beter functioneert, maar niet onderzoekt of de politie een afdoende bescherming kan bieden bij problemen met erewraak.

Volgens verzoekster bevat het administratief dossier hieromtrent geen enkele informatie; de commissaris-generaal dient volgens haar verplicht te worden dit aspect te onderzoeken.

Bedoelde problemen kunnen volgens haar wel degelijk leiden tot een vervolging in de zin van het voormeld artikel 48/3 indien komt vast te staan dat de politie en het rechtstelsel hierop geen afdoende bescherming kunnen bieden. Volgens verzoekster werd in de bestreden beslissing hierover niets uiteengezet en wordt slechts in algemene termen gesproken over het optreden van de politie maar niet over het optreden van de politie en de justitie in dossiers van erewraak.

Verzoekster besluit dat van haar de vluchtelingenstatus erkend dient te worden.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van het artikel 48/4 van voormelde wet.

Zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een onderzoek is gebeurd naar de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van voormelde wet.

Verzoekster verzoekt de Raad om de commissaris-generaal opdracht te geven om het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming te verrichten.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar tweede asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van haar eerste asielaanvraag.

In de bestreden beslissing van 25 oktober 2010 merkt de commissaris-generaal terecht op dat hij in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekster in januari 2006, op 6 februari 2006 een bevestigde beslissing van weigering van verblijf heeft genomen op basis van de laattijdigheid, het intrafamiliaal karakter van de vrees van verzoekster om door haar vader vermoord te worden omwille van haar relatie met een Franse KFOR soldaat en het feit dat verzoekster niet aannemelijk kon maken dat ze geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming. Dit blijkt uit het administratief dossier. Bij arrest nr. 202.369 van de Raad van State werd het beroep tegen de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal, verworpen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep, beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoekster aangevoerd in het kader van haar tweede asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Aangaande de argumentatie van verzoekster dat zij door haar vader wordt bedreigd en hieruit in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het artikel 1 van het Verdrag van Genève, stelt de Raad vast dat dit louter een herhaling is van het asielrelaas zoals uiteengezet in haar eerste asielaanvraag, en er in de beslissing die deze aanvraag afsloot geoordeeld werd dat dit intrafamiliaal geweld betreft dat niet onder de criteria valt als voorzien in voormeld verdragsartikel.

Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de objectieve gegevens -over Kosovo en de Albanese tradities die bekend zijn- aangaande het feit dat erewraak volgens deze traditie wel een voldoende reden is om een persoon te vermoorden, merkt de Raad op dat deze verklaring die getuigt van een ander gezichtspunt in hoofde van verzoekster, geenszins als een nieuw element kan beschouwd worden dat de appreciatie van de eerdere weigeringsbeslissing aangaande dit asielmotief, kan wijzigen.

De bewering van verzoekster dat er geen informatie in het administratief dossier is terug te vinden over het optreden van de politie -in het specifieke geval van erwraak en dat de bestreden beslissing hierover niet uitwijdt-, moet door de Raad worden tegengesproken; in de bestreden beslissing wordt er duidelijk gesteld dat *“Uw bewering als zouden de autoriteiten in Kosovo geen bescherming bieden is bovendien volledig in tegenspraak met op het commissaris-generaal aanwezige informatie waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier wordt gevoegd.”*

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de uit de informatie op basis waarvan de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, de Kosovaarse Politie afdoende bescherming biedt.

In acht genomen deze informatie deelt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal. Met haar voormeld argument blijkt verzoekster de verwachting te koesteren dat de informatie in het administratief dossier alle specifieke gevallen individueel dient te vermelden waarvoor men bij de politie om bescherming terecht kan. Dit argument van verzoekster wordt niet aanvaard.

Bovendien toont verzoekster op geen enkele wijze met concrete en objectieve gegevens aan dat de informatie op basis waarvan de commissaris-generaal zich baseert niet correct is.

De commissaris-generaal merkt terecht op dat de bewijslast berust bij de asielzoekster die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van haar asielaanvraag. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. De Raad schaart zich achter de bestreden beslissing.

Zo het relaas van verzoekster niet aannemelijk is, kan er evenmin op grond van dezelfde feiten besloten worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

De stelling van verzoekster dat de bestreden beslissing niet vermeldt om welke redenen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, is onjuist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat op basis van het geheel van motieven ook besloten werd tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Dat verzoekster niet kan rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten is, gelet op wat is uiteengezet, een blote bewering.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

De vraag van verzoekster om de bestreden beslissing te hervormen, minstens om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal, is derhalve ongegrond.

De toezending op 23 december 2010 door verzoekster van een beschikking van de Raad van State waarbij in een mogelijks gelijkaardige zaak, een cassatieberoep toelaatbaar werd verklaard, is geen nieuw element.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE